

1

СЕРЕДА, 1 ТРАВНЯ
108 ДНІВ, ДОКИ Я ЗМОЖУ ЗВІДСИ ПОЇХАТИ

ДЕЯКІ ЛЮДИ — природжені оповідачі. Вони знають, як передати атмосферу й вибрати правильний ракурс, коли зробити драматичну паузу, а коли пропустити зайві подробиці.

Я б не стала бібліотекаркою, якби не любила історій, проте розповідати власну історію ніколи до ладу не вміла.

Якби мені давали по центу щоразу, коли я перериваю свою ж оповідку, щоб з'ясувати, чи воно *справді* трапилось у вівторок, чи то був усе-таки *четвер*, — у мене було б щонайменше сорок центів, а це аж надто великий шмат мого життя, змарнований за аж надто малу винагороду.

Натомість Пітер мав би нуль центів і захоплену аудиторію.

Я особливо любила, як він розповідав *нашу* історію, про день нашого знайомства.

То було пізньої весни три роки тому. Тоді ми жили в Ричмонді, лише якісь п'ять кварталів розділяли його вишукане

помешкання у відреставрованому будинку в італійсько-му стилі та мою вимушено вінтажну версію такого ж типу житла.

Ідучи додому з роботи, я завернула в парк: ніколи так не робила, однак погода видалась ідеальна. Того дня я надягла крилатий капелюх, чого теж ніколи не робила, але капелюх за тиждень до того мені надіслала мама, і я відчувала перед нею зобов'язання принаймні *спробувати* його поносити. Я читала на ходу — з чим присягалася зав'язати, бо кілька тижнів тому мало не спричинила велосипедну аварію, — коли раптом теплий вітерець підхопив капелюха. Той здійнявся з моєї голови й спікірував понад кущами азалій. Просто під ноги високому вродливому блондину.

Пітер сказав, що це наче запрошення. І, сміючись ледь не з самодокором, додав:

— Досі я ніколи не вірив у долю.

Якщо це була доля, можна резонно припустити, що доля мене *трошечки* недолюблює, бо коли Пітер нахилився по капелюх, той підхопило черговим поривом, я погналася за ним і зловила прямісінько в смітнику.

Такому металевому, прикрученому до асфальту.

Мій капелюх приземлився на купу викинутої азійської локшини, я врізалася ребрами в край урни і з присвистом гепнулася на дупу в траву. Пітер описував це як «чарівну незграбність».

Ту частину, де я кричала багатоповерховою лайкою, він опускав.

— Я закохався в Дафну тієї ж миті, як підвів очі від її капелюха, — казав він, не згадуючи про недоїдки в моєму волоссі.

Коли Пітер запитав, чи все гаразд, я відказала:

— Я вбила велосипедиста?

Він подумав, що я вдарилася головою. (Ніт, просто не вмію справляти перше враження.)

За ці три роки Пітер за кожної нагоди витягав Нашу Історію на світло. Я була певна, що він її вставить і в наші плюбні обітниці, і у власну промову на весільному святкуванні.

Але після його парубоцької вечірки все змінилося.

Наша історія перекинулася набік. Постала у свіжому ракурсі. І в цій оновленій оповіді я вже не була *головною героїнею*, натомість стала дрібним ускладненням, яке довіку слугуватиме додатковою цікавинкою до *їхньої* історії.

Дафна Вінсент, бібліотечарка, яку Пітер висмикнув із купи сміття, майже одружився з нею, а тоді кинув на ранок після парубоцької вечірки заради своєї «платонічної» «найкращої» «подруги» Петри Комер.

Хоча, знов-таки, коли б то йому треба було розповідати їхню історію?

Усе оточення Пітера Коллінза й Петри Комер її знало. Як вони познайомилися в третьому класі, коли мусили сісти разом, бо учнів розсаджували за абеткою, але зрештою заприятелювали на ґрунті спільного захоплення покемонами. Як невдовзі їхні матері супроводжували клас у поїздці в акваріум і теж здружились, а тоді й тати підтягнулися.

Останню чверть століття Коллінзи й Комери проводили відпустки разом. Разом святкували дні народження, збиралися за різдвяними сніданками, прикрашали домівки саморобними фоторамками, з яких сяяли усмішками обличчя Пітера й Петри під котроюсь із варіацій напису «ДРУЗІ НАВІКИ».

Тому, казав мені Пітер, він і найчарівніша з бачених мною жінок «радше як двоюрідні брат і сестра, ніж друзі».

Мені як бібліотечарці, звісно, варто було б згадати про «Менсфілд-парк» чи «Буремний перевал», про всі ті

любовні й химерні готичні романи, де двоє протагоністів, які виростили разом, дорослішають і заявляють про безсмертне кохання одне до одного.

Але я не згадала.

І ось я тут, сиджу в тісній квартирці й гортаю Петрині публічні соцмережі, у всіх подробицях спостерігаючи їхні залицяння з моїм колишнім нареченим.

З іншої кімнати лунає «All By Myself» у виконанні Джеймі О'Ніл — так гучно, що журнальний столик дрижить. Містер Дорнер із сусідньої квартири гатить у стіну.

Я майже не чую, бо саме догортала до знімка Пітера й Петри, затиснених між обома комплектами їхніх батьків, на березі озера Мічиган: шестеро аномально привабливих людей сяють аномально білими усмішками, а внизу підпис: «Найкращі речі в житті варті, щоб їх чекати».

Музика, мов за командою, стає ще гучнішою.

Я затріскую ноутбук і відліплююся від дивана. Цей дім збудовано до епохи глобального потепління, коли північні мічиганці ще не мали потреби в кондиціонерах, але нині тільки перше травня, а квартира ближче до полудня вже перетворюється на цегляну піч.

Виходжу в коридор і стукаю в Майлзові двері. За співом Джеймі він мене не чує. Я стукаю сильніше.

Музика змовкає.

Чути кроки в мій бік. Двері розчахуються, з них валить трав'яний туман.

Темно-карі очі мого сусіда по квартирі обрамлені рожевим, на ньому самі лише сімейки і кострубатий плетений плед, намотаний довкола плечей, мов пресумний плащ. З огляду на загальну атмосферу в нашому душному помешканні можу припустити, що це лише для пристойності. Такі старання здаються надмірними для чоловіка, який щойно вчора ввечері, забувши, що я живу з ним

далеко не перший день, приймав душ у всій красі з навстіж відчиненими дверима.

Його темно-каштанове волосся стирчить навсідіч. Того ж кольору борода — суцільний безлад. Він прокашлюється:

— Що там?

— Ти норм? — запитую, тому що до *розчухраного* Майлза я звикла, а от до того, щоб він врубав на повну найсумнішу у світі пісню — не дуже.

— Ага, — відказує. — Все добре.

— Можеш зробити музику тихіше?

— Я зараз не слухаю музику, — Майлз смертельно серйозний.

— Ну, ти поставив її на паузу, — зауважую на випадок, якщо він просто надто накурений і нічого не пам'ятає довше трьох секунд. — Але правда дуже гучно.

Майлз, дуючись, чує брову кісточкою пальця.

— Я дивлюся фільм, — каже. — Але можу зробити тихіше. Вибач.

Геть мимоволі я зазираю понад його плечем, щоб краще розгледіти.

На відміну від решти нашої квартири, яка була бездоганно вилізаною, коли я вїхала, і досі лишається бездоганно вилізаною, Майлзова кімната — це катастрофа. Половина його платівок громадається поверх пластикових ящиків, хоча мали б, вочевидь, бути складені всередині. Ліжко незаправлене, зжужмлена ковдра й простирадло вибиваються по всьому периметру. Дві заношені фланелеві сорочки звисають із майже засунутих шухляд комода, наче Майлз припнув їх там при спробі втечі.

Мов цілковита протилежність моїй кімнаті в кремове-бежевих тонах, його кімната — захаращений барліг із мішаниною іржавих, гірчичних, зелених (тих, що із сімдесятих) відтінків. Якщо мої книжки акуратно розставлені

на стелажі й полиці, яку я почепила над вікном, то його (нечисленні) валяються на підлозі — розгорнуті, з переломленими корінцями. Інструкції до електроніки, всілякі викрутки й відкрита пачка желейок розкидані по столу, а на підвіконні, між кількох несподівано повних життя рослин, димить аромапалічка.

Утім, мою увагу привертає телевізор. На екрані кадр із тридцятирічною Рене Зеллвегер у червоній піжамі, яка волає пісню в скручений рулоном журнал.

— Господи, Майлзе, — кажу.

— Що?

— Ти дивишся «Щоденник Бріджит Джонс»?

— Це хороший фільм! — скрикує він, мало не виправдовуючись.

— Прекрасний фільм. Але ця сцена триває десь хвилину.

Він шморгає.

— I...?

— I чому тоді ця пісня грала щонайменше, — перевіряю телефон, — останні вісім хвилин?

Майлз хмурить темні брови.

— Дафно, ти щось хотіла?

— Можеш зробити тихіше? Бо тарілки в шафках дзвонять, а містер Дорнер намагається проломити стіну вітальні.

Знову шморгає.

— Хочеш теж подивитися? — пропонує.

У нього?

Завеликий ризик підчепити який-небудь правець. Це, звісно, не надто чуїно, але мій запас чуїності наразі вичерпано. Так буває, коли твій супутник життя кидає тебе заради наймилішої, найосяїнішої, найгарнішої жінки в штаті Мічиган.

— Та ні, дякую, — відповідаю.

Ми просто стоїмо. Досі це був максимум нашої взаємодії. I я зараз поб'ю рекорд. Мені дер'є в горлі. Мені пече в очах. Додаю:

— I можеш, будь ласка, не курити всередині?

Я попросила б і раніше, однак формально квартира Майлзова. Він зробив мені величезну послугу, дозволивши підселитися.

Хоча, знов-таки, не те щоб у нього було багато варіантів. Його дівчина щойно перед тим з'їхала.

У мій д'ім.

До мого нареченого.

Майлзу треба було знайти заміну на Петрину полови-ну оренди. Мені потрібне було місце, де спати. Я сказала «спати»? «Ридати» буде точніше.

Але я тут уже три тижні, i я втомилася заявлятися на роботу з таким шлейфом пахоців, ніби прийшла прямо з концерту найменш відомого з-поміж гуртів колишніх учасників Grateful Dead.

— Я висовую голову з вікна, — каже Майлз.

— Що?

Тут-таки мені уявляється шоколадний лабрадор, який їде в машині, відкривши рота й мружачись від вітру. У ті кілька разів, коли ми з Майлзом бачилися до цього всього, під час ніякових подвійних побачень із нашими тепер запартнереними партнерами, я таким його і сприймала. Дружній, худий, але м'язистий, із задертим носом, що надавав йому якоїсь бешкетності, i з зубами, які здавалися *надто* ідеальними на контрасті з неголе-ним обличчям.

Тягар останніх трьох тижнів додав йому трохи дикості. Лабрадор, покусаний перевертнем i загнаний назад у во-льєр. Знайомо, щиро кажучи.